

Homilia d'un jesuïta català de 45 anys, Marc Vilarasau.

ASSEGUT A LA SALA DE LA QUIMIO

[HOMILIA SANT JAUME (Mt 20,20-28)]

Quan el Quico es va assabentar que m'havien detectat un càncer em va dir: «Fins ara has escrit homilies, a partir d'ara tu seràs l'homilia». El Quico m'estima molt i per això diu aquestes coses. Però he de dir que sempre he mirat de "ser" l'homilia, abans, durant i després d'escriure-la. Espero mirar de ser-ho també abans, durant i després de la malaltia.

No ho entengueu malament: no és que jo "sigui" l'homilia per coherència personal amb el que predico (ni la malaltia, per ella mateixa, em donarà més coherència); el que el Quico volia dir és que la meva malaltia serà a partir d'ara el lloc des del qual l'evangeli es pot convertir en Bona Notícia de Jesús per a mi i per als altres.

Mai fas l'homilia des del llimb, sempre la fas des d'un lloc determinat: el lloc on vius, on et fas preguntes, on trobes respostes, on et relaciones amb la gent i amb Déu, és a dir, el lloc on estàs existencialment ubicat. Ara escric aquesta homilia, per primera vegada, ubicat a l'Hospital de Dia d'Oncohematologia, altrament anomenat "Sala de la Quimio".

Els meus nous companys estan en silenci, alguns veuen la tele, altres dormen o llegeixen o pensen o pregunten. Jo ara escric l'homilia. La vida és ben simple a la sala de la quimio. Hi ha tanta gent malalta de càncer que no escriu homilies! Molts d'ells són l'homilia, malgrat no n'hagin escrit mai cap.

I pensar que jo havia demanat insistentment un altre lloc, jo volia la dreta o l'esquerra, al costat de Jesús, en plena acció. He vist Jesús predicant, curant els malalts, lluitant pels més febles, acollint els pecadors, fent el bé, desfent el mal... però no l'havia vist mai a la sala de la quimio, assegut en una cadira, esperant... Sense predicar, sense fer coses, sense donar, sense curar, sense ajudar els altres, sense tirar del carro, sense salvar el món. Esperant.

Fins ara he seguit Jesús en l'activitat, ara em toca aprendre a seguir-lo en la passivitat i la paciència. De cop, travesses una porta que ni tan sols sabies que existia i entres en un lloc del què no tenies la més remota notícia. Ahir, a aquesta mateixa hora, jo era al lloc de la humanitat agent; avui, sóc al lloc de la humanitat pacient. Ahir, Jesús era a Galilea predicant, curant, denunciant i profetitzant; avui és a Jerusalem patint i esperant. Qui hi havia ahir a la seva dreta i esquerra? Qui hi ha avui?

Em preguntes si puc beure el calze que tu has de beure? Vull respondre el mateix que va respondre l'apòstol Jaume, sabent que jo, com ell, no acabo de saber el que demano (potser si ho sabés no ho demanaria). «Sí que puc»,

Senyor, m'atreveixo a dir-ho, perquè Tu ets la força de la meva debilitat i l'eficàcia de la meva passivitat.

«Em sento ple de fe, per això goso parlar», i escriure homilies des del lloc on les paraules no venen avalades per la força i la seducció del missatger, sinó per la consistència del missatge, com un tresor que no deixa de refulgir per molt que les gerres que el contenen siguin de terrissa.

24 de juliol de 2010

Marc Vilarasau